

Ὁ Κυπριανὸς ἔλαβε τὰ μέτρα του νὰ μὴ τὸν ἴδῃ ἡ Καικιλία ἐξερχομένη. Ἐδραμε πρὸς τὸ ἀντίπεραν πεζοδρόμιον, ἅμα δ' ἐξεληθούσης ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς νεάνιδος εἰσώρμησεν εἰς αὐτὸ ὡς καταιγίς. Ἐστάθη εἰς τὴν θέσιν καὶ ἐκείνη, ἐστάθη μὲ ἀνοικτὸν στόμα, μὴ δυνάμενος λέξιν ν' ἀρθρώσῃ. Ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐφαίνετο ὡς ἡλίθιος.

— Τί ἐπιθυμεῖτε; ἠρώτησεν ὁ βιβλιοκάπηλος.

— Ἦθελα ν' ἀγοράσω μερικὰ βιβλία, εἶπεν ἕν σπουδῇ ὁ Κυπριανός. Οὐδέποτε εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τοιοῦτο κατάστημα καὶ ὅλα τῷ ἐφαίνοντο παράδοξα καὶ πρωτοφανῆ.

— Τί βιβλία; ἠρώτησε μετὰ τινος ἐκπλήξεως ὁ βιβλιοπώλης.

Τὸ βλέμμα τοῦ Κυπριανοῦ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν βιβλίων, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὑπεράνω ἔκειτο ἕν βιβλιαρίον μὲ κίτρινον ἐξώφυλλον φέρον μεγάλοις γράμμασι τίτλον: „Ὁ Καρυδοσπάστης“ καὶ ἕν τινι γωνίᾳ διὰ μαθητικῆς χειρὸς γεγραμμένας τὰς λέξεις: „Ἐκ τῶν τοῦ Πέτρου Βίλδης“.

Ὁ Κυπριανὸς κατελήφθη ὑπὸ σφοδρότερας ἔτι συγκινήσεως. Ὡς ὑπὸ τὸ φῶς ἀστραπῆς εἶδε τὰ συμβάντα. Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ „Καρυδοσπάστης“ διὰ τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς Πέτρος δὲν ἐδίσταζε νὰ μετακομίσῃ ἀποσκευάς! Ὁ Κυπριανὸς ἀνεμνήσθη ζωηρῶς τῆς σκηνῆς ἐκείνης· εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐξυπνόν, ὠραῖον, ὡχρόν παιδίον, καὶ τοὺς ἱκετεύοντας ὀφθαλμούς του. Ἐμειδίασε καὶ δεῖξας τὸν σωρὸν τῶν βιβλίων εἶπεν ἀφελῶς:

— Αὐτὰ ἐδῶ τὰ βιβλία.

— Ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ἀμφιβάλλον ὁ βιβλιοκάπηλος.

— Ναί, ὅλα αὐτά, ὅλα αὐτά.

Καὶ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν ἐπιγραφὴν τῶν λοιπῶν, ἐδράξατο τῶν βιβλίων διὰ τρεμούσης ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας χειρός.

Ἡ ἡ κόρη ἐκείνη τὰ ἔκλεψε, διενόηθη ὁ βιβλιοκάπηλος, ἡ αὐτὸς εἶνε τρελλός.

Ὁ Κυπριανὸς ἐτακτοποίησεν ἕν σπουδῇ τὰ βιβλία, συνεσκέυασεν αὐτὰ εἰς δέμα καὶ ἡτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ. Ἐν τῷ ζήλῳ αὐτοῦ ἐλησμονήσεν ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ πληρώσῃ.

— Πέντε φοινίκια, πενήντα κρώττερ! ἐφώνησεν ὁ βιβλιοκάπηλος.

Ἄλλοτε τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ ἐφαίνετο κολοσσιαῖον εἰς τὸν Κυπριανὸν προκειμένου περὶ ἀγορᾶς βιβλίων, ἀλλὰ σήμερον ἔρριπεν ἄνευ ἀντιρρήσεως ἑξ φοινίκια ἐπὶ τῆς τραπέζης, μὴ ἀναμείνας δὲ νὰ λάβῃ τὸ ὑπόλοιπον ἐξώρμησε τοῦ βιβλιοπωλείου, τραπείς πρὸς οἶαν καὶ ἡ Καικιλία διεύθυνσιν. Προὔπμα δὲ τὰς ὁδοὺς τὰς ταχύτερον εἰς τὴν οἰκίαν του ἀγούσας, ὡς ἄνθρωπος ἐν ἀργοπορίᾳ θέλων νὰ κερδίσῃ καιρὸν. Ἐτρεχε δρομαίως, πολλάκις συγκρουόμενος πρὸς τοὺς διαβάτας — εἶνε θαῦμα δὲ πῶς δὲν ἀνέτρεψεν ἕν τῇ

γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ τὸν γηραιὸν καστανοπώλην μετὰ τοῦ πυραύνου καὶ τῶν καστάνων του!

Τὴν Καικιλίαν κατῴρθωσε νὰ προφθάσῃ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλείον θύραν. Τώρα συνεκέντρωσεν ὅλον αὐτοῦ τὸ θάρρος.

— Δεσποινίς! εἶπε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς.

Ἀντὶ τὸν ἤκουσε καὶ προῦχώρησε· ὁ Κυπριανὸς εἰσῆλθεν καὶ ἐπανελάβεν ἱκετευτικῶς:

— Δεσποινίς Καικιλία!

Ἐστράφη περίφοβος καὶ εἶδεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸ γνωστότατον δέμα. Ἦρχισε νὰ τρέμῃ. „Δεσποινίς, μὲ συγχωρεῖτε, ἦσθε πρὸ ἐμοῦ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον καὶ ἐλησμονήσατε αὐτὰ τὰ βιβλία. Σὰς γνωρίζω, καὶ ὑπεσχέθην εἰς τὸν βιβλιοπώλην νὰ σὰς τὰ ἀποδώσω. Σὰς παρακαλῶ, λάβετε τα.“

Ἡ νεᾶνις ἔμεινε σιγῶσα· καὶ αὐτὸς δὲ εὗρίσκετο εἰς ὀδυνηρὰν ἀμχανίαν.

— Ἐχετε λάθος, εἶπεν ἡ Καικιλία μετὰ μακρὰν σιωπῆν, ἡ δὲ φωνὴ τῆς ἐξῆλθε δακρύβρεκτος — ἔχετε λάθος, τίποτε δὲν ἐλησμονήσα.

— ὦ, ναί, δεσποινίς Καικιλία, ἀν' ὅχι ἄλλο τίποτε, τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι, τὸν Καρυδοσπάστην· εἶνε τοῦ μικροῦ σας ἀδελφοῦ, καὶ θὰ λυπηθῇ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί ἀν' τὸ στερηθῇ. Πάρετε λοιπὸν αὐτὸ τοῦλάχιστον.

— Ὅλα εἶνε ἰδικά του, ὅλα βιβλία τοῦ Πέτρου εἶνε. εἶπε μετὰ λυγμῶν ἡ νεᾶνις· τὰ παίρνομεν χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ — ἡ μητέρα δὲν εἶχε ἱατρικὰ ἀπόψε — χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ τὸ καυμένο.

Ἀντὶ τὸν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ· ἡ ἀτονία, ἡ ὀδύνη, κατεπόνησαν αὐτήν, ἐκλονίσθη· ὁ Κυπριανὸς ἔρριψε κατὰ γῆς τὰ βιβλία καὶ ἤρπασεν ἕν τῇ ἀγκάλῃ του τὴν λιποθυμήσαν κόρην. Οὐδ' αὐτὸς γινώσκει πῶς συνέβη, ἔνδον τῆς αὐλείου θύρας τῆς ἰδίας του οἰκίας, ν' ἀπομάσῃ διὰ φιλημάτων τὸ δάκρυα ἄτινα ἔρρεον ἐκ τῶν ὠραίων, κυανῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν, νὰ σφίγγῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν θελκτικὴν μὲ τὰς χρυσὰς πλεξίδας κεφαλὴν ἐκείνην· ὅλα αὐτὰ δὲν περιγράφονται· ἡσθάνετο μόνον ὅτι εὔρε τὴν εὐτυχίαν του.

* * *

— „Αὐτὰ τὰ βιβλία“, ἔλεγε πάλιν ἡ ἀναρρώσασα κυρία Βίλδη, „αὐτὰ τὰ βιβλία!“ Ἀλλὰ τώρα τὰς λέξεις ταύτας ἐξέφραζεν ἄλλως ἢ πρὸ ἐτῶν ὅτε ὁ σύζυγός τῆς ἐθυσίαζε τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ὀβολὸν εἰς τὴν βιβλιομανίαν του. Ἡ Καικιλία ἦτο τώρα εὐτυχὴς οἰκοδέσποινα, εὐτυχέστατος δὲ ἦτο καὶ ὁ Πέτρος, ὅστις ἠδύνατο νὰ σπουδάσῃ τώρα. Πάντες δ' ἔμειναν εὐγνώμονες πρὸς τὰ βιβλία· καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Κυπριανὸς ἔγεινε φίλος τῶν· ἐρωτήσατε τοὺς βιβλιοπώλας τῆς Πράγας.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΟΥΑΛΤΕΡ ΣΚΟΤ.

Ὁ διάσημος Σκωτὸς μυθιστοριογράφος, οὗ τὰ ὠραῖα ἔργα βεβαίως θ' ἀνέγνωσαν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ἦτο εὐγενὴς καὶ μεγαλόψυχος τὸν χαρακτήρα, οἱ δὲ γενναῖοι καὶ ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες οὓς κατέβαλεν ὅπως πληρώσῃ τὰ χρέη του ἢ μᾶλλον τὰ χρέη τῆς Ἑταιρίας εἰς ἣν ἦτο ἐμπεριπεπλεγμένος, εἶνε ἀληθῶς ἄξιοι θαυμασμοῦ. Ὅτε ὁ τυπογράφος του καὶ ὁ ἐκδότης του ἐχρεοκόπησαν, ὁ οἰκονομικὸς ὀλεθρὸς

του ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος. Κατὰ τὸ δεινὸν ἐκεῖνο δυστύχημα αἱ συμπάθειαι δὲν τῷ ἔλειψαν. Φίλοι προσήνεγκον αὐτῷ χρήματα ἀρκοῦντα ὥπως συμβιβασθῇ μετὰ τῶν δανειστῶν του.

— Ὅχι! εἶπεν ὑπερηφάνως· αὐτὸ τὸ δεξιὸν χέρι θὰ τὰ βγάλλῃ πέρα!

Μολονότι δὲ ἡ ὑγεία του, ἐνεκα τῆς ὑπερβολικῆς ἐργασίας, ἐτρέπετο ὁσημέραι ἐπὶ τὰ χεῖρα, ἐξηκολούθει ἐργαζό-

μενος ὡς τίγρις κατὰ τὴν ἰδίαν του ἐκφράσιν, μέχρις ὅτου ἡ χεὶρ του δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατήσῃ τὴν γραφίδα.

Κατὰ τὴν ὁδοντήσαν ταύτην περίοδον συνέγραψε πλὴν ἄλλων καὶ τὸν *Βίον τοῦ Ναπολέοντος*, τὰ *Πεζὰ Σύμμικτα*, τὰς *Διηγῆσεις τοῦ Πάπου*. Πάντα ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἔργα ἐγράφησαν ἐν μέσῳ ἀλγηδόνων καὶ θλίψεων τὸ δὲ προῖόν αὐτῶν ἐδόθη εἰς τοὺς δανειστάς. „Ἄνευ τούτου, ἔγραφε, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ ἡσυχος, ὡς πράττω τώρα, μετὰ τῆς εὐχαρίστου ἐντυπώσεως, ἣν μοι παρέχουν αἱ εὐχαριστήσεις τῶν δανειστῶν μου καὶ τοῦ ἐνδομύχου συναισθηματός ὅτι ἐξετέλεσα τὸ καθήκον μου ὡς ἐντιμος ἄνθρωπος. Βλέπω ἐνώπιόν μου ἀτραπὸν μακρὰν, ἀνωφερῆ καὶ σκοτεινὴν, ἀλλ' ἄγει εἰς ὑπόληψιν ἀκηλίδωτον. Ἄν πέσω καθ' ὁδόν, τὸ ὅποιον εἶνε πιθανόν, θ' ἀποθάνω τοῦλάχιστον τιμίως. Ἄν ἐκτελέσω τὸν ἀγῶνά μου θὰ ἔχω τὴν εὐγνωμοσύνην πολλῶν, καὶ τὴν ἐπιδιοκίμασίαν τῆς ἰδίας μου συνειδήσεως.“

Συνέγραψε τέσσαρας ἢ πέντε τόμους ἀκόμη ὅτε αἴφνης ἔγεινε παράλυτος. Ἀλλὰ μόλις ἡ χεὶρ του ἀνέκτησε τὴν δύναμιν ὅπως κρατῇ γραφίδα βλέπομεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του συγγράφοντα πραγματείας διὰ τὰ περιοδικά, μονογραφίας δι' ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά, διηγῆματα, ἱστορίαν τῆς Σκωτίας. Οἱ ἱατροὶ μάτην ἀπέτρεπον αὐτὸν τοῦ νὰ ἐργάζεται· δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν πείσωσι. Ἀλλ' ὁ Σκότ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ἑξὺς τῆς ἐργασίας εἶχε γίνῃ δευτέρα φύσις, ἀπήντα: „Ἄν μείνω ἄργος θὰ παραφρονήσω!“

Διὰ τῶν προσόδων, αἱ ἀπεκόμισαν αὐτῷ τὰ ἔργα εἰς ᾧ ἀφιέρωσε τὰς τελευταίας σωματικὰς καὶ ψυχικὰς δυνάμεις του, ἡλάττωσε ταχέως ὁ Σκότ τὰ χρέη του, ἡλπιζε δὲ μετὰ

τινα ἔτη, ν' ἀπελευθερωθῇ τέλεον. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς αὕτη δὲν ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ. Τότε πλὴν ἄλλων ἔγραψε καὶ τὸν *Κόμητα τῶν Παρισίων* μυθιστόρημα οὗ ἡ δρᾶσις ὑπόκειται ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ τῶν Σταυροφοριῶν, μετ' ἀξιοθαυμάστου ἱστορικῆς ἀκριβείας γεγραμμένον. Ἀλλὰ καὶ ἄλλη προσβολὴ παραλυσίας ἐπληξεν αὐτόν, καὶ τὸν κατέβαλεν· αἱ φυσικαὶ του δυνάμεις ἐξηφανίσθησαν. Καὶ ἐν τούτοις μολονότι ἦτο πλέον ἐρείπιον ἑαυτοῦ, ἡ γενναϊότης καὶ ἡ καρτερία του ἔμειναν ἀδιάσειστοι. „Ἵπέφερα φοβερά, ἔγραφεν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του, φυσικῶς ἐτι μάλλον ἢ ἡθικῶς, καὶ πολλὰκις ἐπόθησα νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου χωρὶς ποτὲ νὰ ἐξυπνήσω. Ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ ν' ἀνορθωθῶ ἀκόμη, ἂν δυνηθῶ.“

Συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἀμέσως ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον καὶ συνέγραψε τὸ *Κινδυνῶδες μέγαρον*, ἀλλὰ φεῦ! καὶ τὸ ἔργον εἶνε ἀσθενὲς ὅπως ὁ συγγραφεὺς του. Ἐπειτα ἐπεχείρησε τὸ τελευταῖον εἰς Ἰταλίαν ταξιδίδιον ὅπως ἀνεύρῃ ἀνάπαυσιν καὶ υγείαν, κατὰ τὴν ἐν Νεαπόλει δὲ διαμονήν του, μεθ' ὅλας τὰς ἀπογορεύσεις, εἰργάζετο πολλὰς ὥρας τῆς πρωΐας εἰς τὴν συγγραφὴν μυθιστορήματος, τὸ ὅποιον ὅμως οὐδέποτε εἶδε τὸ φῶς.

Ὁ Σκότ ἐπέστρεψεν εἰς Σκωτίαν ὅπως ἀποθάνῃ. „Εἶδα πολλὰ πράγματα, εἶπεν ἐπιστρέψας, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶνε σὰν τὸ σπῖτι μου· ἀφῆτέ με νὰ τὸ ἰδῶ ὅλο μιὰ φορὰ ἀκόμη.“

Ἡ τελευταία παραγγελία του ἦτο πρὸς τὸν γαμβρόν του.

— Λόκαρτ, ἓνα λεπτόν μόνον μοῦ μένει διὰ νὰ ὀμιλήσω. Παιδί μου, ἔσο ἐνάρετος — ἔσο εὐλαβὴς — ἔσο καλός. Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ σὲ παρηγορήσῃ ἂν ἔλθῃς εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου εἶμαι ἐγὼ τώρα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΝΑΡΚΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἀπαισιόδοξοι τοῦ κόσμου παρατηρηταὶ καὶ ὑπεράγαν εὐφρεῖς κριταὶ τῶν διατάξεων τῆς φύσεως ἀνεκάλυψαν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀδρανέστατον δημιούργημα, διότι τὸ ἥμισυ σχεδὸν μέρος τοῦ βίου του καταναλίσκει ἐν τῷ ὕπνῳ. Πολλοὶ μάλιστα ἰσχυροῦ χαρακτήρος ἄνθρωποι ἐπειράθησαν ν' ἀντιστρατευθῶσι πρὸς τὸν φυσιολογικὸν τοῦτον νόμον, γνωστὸν δὲ τυγχάνει ὅτι ὁ Σχίλλερὸς, ἵνα μὴ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ παγκρατοῦς ὕπνου, συνειθίξε νὰ ἐμβυθίζῃ τοὺς πόδας γυμνοὺς εἰς παγετῶδες ὕδωρ — ἀλλ' εἰς μάτην! Οὐδαμῶς ἐξήρτηται ἐκ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ν' ἀπαλλαγῶμεν τῆς ἀνάγκης ταύτης τοῦ ὕπνου, ἥτις ἐπιβάλλεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ σωματικοῦ ἡμῶν ὀργανισμοῦ. Καὶ πόσον θαυμασιὰ εἶνε ἡ κατάστασις τοῦ καθυδόντος! Οἱ πνεύμονες ἐξακολουθοῦσι νὰ ἐργάζωνται ἡσυχῶς καὶ κανονικῶς καὶ νὰ πορίζωσι τῷ αἵματι τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν ὀξυγόνου· ἡ καρδία ὡσαύτως ἐξακολουθεῖ λειτουργοῦσα καὶ ἐπιτελοῦσα ἀόκνως τὸ ἑαυτῆς καθήκον, ὠθοῦσα τὸ αἷμα ἐν ρυθμικοῖς παλμοῖς διὰ μέσου τῶν ἀγγείων· ὁ στόμαχος πέπτει, τὸ ἔντερον ἐκτελεῖ τὰς περισταλτικὰς κινήσεις του καί, ἐν συντόμῳ, τὰ πάντα λειτουργοῦσιν ἐν ἀρμονίᾳ. Μόνον ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὸ νευρικὸν σύστημα ἡρεμεῖ, καὶ μετ' αὐτῶν ἐπομένως συνηρεμοῦσι καὶ οἱ προαιρετικοὶ μῦς. Ὅσα βαθυτέρα εἶνε ἡ ἡρεμία αὕτη, τοσοῦτ' ἀνάξωγονητικώτερος ὁ ὕπνος. Τὴν πρωτὰν ἐγειρόμενοι ἐκ τοῦ ὕπνου αἰσθανόμεθα ἑαυτοὺς ἀναγεννηθέντας, ἐτι καὶ ἂν κατεκλίθημεν τῇ προτεραίᾳ καταπεπονημένοι καὶ πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀλγοῦντες ἐκ τῶν πολλῶν καμμάτων τῆς ἡμέρας.

Φρειδερίκος ὁ μέγας, νεανίας ἐτι ὢν, ἐσκέφθη ποτὲ μετὰ σπουδαιότητος, τίνι τρόπῳ ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἀνάγκης τοῦ ὕπνου, ἐπειράθη δὲ νὰ μείνῃ ὅσον οἷόν τε πλεῖστον χρόνον ἐγρηγορῶς, λέγων τοῖς περὶ αὐτὸν ὅτι ὁ ὕπνος διὰ τῆς συνήθειας ἐγένετο τύραννος τοῖς ἀνθρώποις, ἕκαστος δὲ ὀφείλει νὰ καταπολεμῇ τὴν συνήθειαν ταύτην. Ἀλλ' ὁ ἀγὼν τοῦ γενναίου νεανίου πρὸς τὸν παγκρατῆ τύραννον διήρκεσε τρεῖς μόνους ἡμέρας. Τῇ πρωτῇ τῆς τετάρτης ἀπεκοιμήθη αἰφνιδίως ὁ πρίγκηψ, πρὸς τὸν τοῖχον ἐρειδόμενος, καὶ ἐνέπεσεν εἰς παντελεῖ ἀναισθησίαν, ἐκ τῆς ὁποίας μόλις μετὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Ἐκτοτε ὁ Φρειδερίκος ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἀποστῇ τοῦ ἀγῶνος πρὸς τὴν τοσοῦτον βαθέως ἐρριζωμένην ταύτην συνήθειαν. Ἐνίοτε βεβαίως ἡ φυσικὴ ἀνάγκη τοῦ ὕπνου δύναται νὰ προσλάβῃ νοσηρὸν χαρακτῆρα μετατρεπομένη εἰς λήθαργον· ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης καταλαμβάνονται οἱ ἔχοντες ἀσθενεῖς μυῶνας καὶ οἱ νευροπαθεῖς συχνότερον ἢ οἱ δυνατοὶ καὶ εὐρωστοί. Ἀλλ' ἐν τῇ κανονικῇ αὐτοῦ καταστάσει τὸ σῶμα ἔχει ἀνάγκην ἐπὶ ἕως ὁκτὼ ὥρων ὕπνου πρὸς ἀναζωογόνησίν του. Μόνον οἱ εἰς ἀνάρρωσιν εὐρισκόμενοι δύνανται νὰ κοιμῶνται δέκα ἢ καὶ δώδεκα ὥρας, ὅπως ἀναλάβωσι τὰς ἀπολεσθεύσας δυνάμεις των.

Ἀλλ' ἡ κυριαρχία τοῦ Μορφῶς δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλ' ἐπεκτείνεται ὡς γνωστὸν ἐπὶ ὅλοκλήρου τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ὑπὸ τινος δὲ ἐποψίν καὶ ἐπὶ τοῦ φυτικοῦ. Ἐνταῦθα ὅμως προτιθέμεθα νὰ πραγματευθῶμεν περὶ τοῦ διαρκοῦς ἐκείνου ὕπνου, ὑφ' οὗ καταλαμ-